

DEUTSCHE ECKE

HATZFELDER EINDRÜCKE

Er ist schon lange her, als ich meine Heimatstadt Hatzfeld, verliess. Da ich zur Zeit zu Besuch bin und mir die Möglichkeit geboten wurde, einige Impressionen von Hatzfeld, aus meiner Sicht auf's Papier zu bringen, möchte ich nun Gebrauch davon machen.

Man kommt immer wieder gern zurück in den Ort in dem man geboren wurde und seine Jugend verbracht hat. Viele alte Bekannte sind hier und ganz gewaltige Änderungen kann man überall feststellen.

Zu bemerken wäre die Initiative allerer die sich selbstständig gemacht haben um sich eine sichere Zukunft aufzubauen. Hinzuzufügen wäre, dass, im gewissen Sinne, auch ein anderes Denken eingesetzt hat und es durchaus Vorteile geben kann, wenn man durch eigenes Handeln etwas zustande bringt. Angenehm überrascht war ich von der Vielzahl der Geschäfte mit ihrem Angebot und das Fehlen der sonst so üblichen Warterei in der man immer die letzten Neuigkeiten aus Hatzfeld erfuhr.

Dazu trägt jertzt bestimmt das Erscheinen der neuen Hatzfelder Zeitung bei. Ich begrüsse die Initia-

tive und wünsche dem Team viel Erfolg für die Zukunft.

Unangenehm sind der Zustand der Strassen in und um Hatzfeld. Dasselbe gilt für die grosse Anzahl der Arbeitslosen mit besorgniserregendem Anteil von Jugendlichen, die sich ihre Zeit in Kneipen totschiagen.

Mit dem mangelndem Verständnis für Umweltschutz (z.B. an der Blauen Kaul und auf der Strasse nach Temeswar, bei Clarii-Vii, der Zustand der Bäume) hapert es noch, aber aller Anfang ist schwer.

Zum Schluss möchte ich allen Hatzfelder viel Erfolg und Gesundheit wünschen und dass Hatzfeld das bleibt was es war: die Perle des Banats.

Toni FROMBACH - München

Dem Herrn Redakteur der Deutschen Ecke, der an einer Bankberatung teilnimmt, die in dem Kurort Călimănești stattfindet, wünschen die Redaktionskollegen Erfolg in dem finanziellen Kampf und gleichzeitig einen angenehmen und ruhespendenden Aufenthalt, der ihm interessante Ideen für unsere Zeitung in den nächsten Wochen bringen soll.

Die Einwanderung der Schwaben ins Banat -

Venirea suabilor în Banat

Stefan JÄGER

MAGYAR AKKOR

Primum vivere, deinde filosofare! - állítja a latin mondás, ami annyit tesz: Előbb élj, aztán filozofálj! - nyersfordításban, de nyilván "filozofálás" alatt itt az alkotómunkát kell érteni. Államférfi, filmsztár, átlagember, bölcs és hős, mind-mind rabja egy dimenzióknak, amit az alkotómunka és egyáltalán bármilyen tevékenység infrastruktúrájának kell tekintenünk és amit csak úgy minimális életfeltételeknek szokták nevezni, akik nagyon fennköltnek akarnak lenni.

Valójában arról van szó, hogy valamennyiünknek kell enni, inni, öltözködni és lakni.

Nos, eltelet idestova hat esztendő azon idők óta, hogy amellett, hogy e feltételeket sehogyan sem tudtuk biztosítani, elemi félelem is bilincsbe szorította lelkünket és gondolatainkat. Hat esztendője nemsokára, hogy egy 1/4 kiló kávét és két narancsot mutogattak nekünk a televízióban, miközben meg akartak győzni arról, hogy az csempészárú, növelni akarva ezzel büntudatunkat, merthát az igazság az, hogy mi is szeretjük a kávét és a narancsot.

Kávé, narancs, Nutella, mosópor meg minden egyebek ott sorakoznak már a boltokban és serkenek eszébe sem jut emiatt szegyenkezni. Kenyeret is vehetünk már sok helyen, különböző minőségben és áron és nem kell tekintettel legyünk a gyermekekre aki nem tudott tanulni, mert előző nap egész délután sorba kellett álljon érte. Igen, tudom, drágaság van és egyáltalán nem mindegy mit mennyiért és ki tud megvenni. AKKOR

Vizsgázni szeretnék..

Emlékszem, soha sem szerettem vizsgázni, idegeskedtem már napokkal előtte. Pedig vizsgában volt elég részem, nem csak érettségire, a felvételi vizsgákra, az egyetemi vizsgákra gondolok, hanem vizsgáztam marxizmusból, leninizmusból, elsőségi-nyújtásból, polgári védelemből, a továbbképző tanfolyamokon, stb. Sőt, az életben még sok más "vizsgán" is meg kellett felelnem, mint például gyermeknevelésből, gondoskodásból, tisztességből, van amelyiken többször is. Ma is vizsgázom az unokám neveléséből.

Természetes dolog, hogy az embert izgatja saját megmérettetése. Az, aki azt mondja, hogy őt ez nem érdekli, az hazudik. Kell az a kis "vizsgadrukk" megmérettetéskor! De vajon szükségesek-e a vizsgák?

Igen. Annak ellenére mondom ezt, hogy én sem szerettem vizsgázni, sőt a vizsgázatásért sem rajongtam. De az ember a vizsgákra készülve összegzi, rendezi magában a részleteiben elsajátított ismerethalmazt. A fontosabb összefüggések egy egész életre rögzülnek bennünk.

Hogyan lehetnének a legeredményesebbek a vizsgán?

Általános, mindeki számára testreszabott, használható módszer nem létezik. A vizsgáknál egy felkészülési tervnek mindig hasznát vettem. Arra azonban mindig vigyáztam, hogy az egész tananyagot átrágham magamat. A tananyagot mindig összefüggéseiben tanulmányoztam.

Hogyan tanuljunk? Egyedül, vagy többen együtt?

Erre sincs pontos felelet. Én akkor voltam biztos magamban (a tudásomban), ha az anyagot másoknak is el tudtam magyarázni. Ehhez kellett a közösség.

Ma már tudom: a vizsgázatók sem fenekvadak, csupán szeretnék kideríteni, hogy mit tud a jelölt.

Mondhatná erre valaki: - könnyen beszél az, aki az asztal túlsó oldalán ül! - Valóban